

fundatia culturala
targu-jiu

COLUMNA

anul XXIII nr.93/4

2019

ISSN 1453-7982

-serie nouă-

critică și cronică:

Ion Sabin Cerna
Angela-Monica Juncan
Mircea Petean
Vasile Ponea
Maria Popescu-Montez
Ion Trancău
Al. Florin Țene

proză:

Ionel Dincă
Adrian Alui Gheorghe
Ion C. Gociu
Longin Popescu
Nicolae Rădoi

eseuri și studii:

Tudor Arghezi
Andrei Breabăn
Mișăilescu Elena
Voichița Tulcan Macovei
Romulus Modoran
Victoria Stolojanu-Munteanu
Ion Popescu-Brădiceni
Lazăr Popescu
Grigore Pupăză

poezie:

Ion Anton
Ion Căpruciu
Radu Cârstoiu Arbore
Teodora-Cristina Ciobanu
Teodor Dume
George Dumitru
Mircea Liviu Goga
Vasile Larco
Ioan Lascu
Ioan Moldovan
Mircea Tutunaru
Rocselana Verdeș

restituiri:

Nicolae Diaconu
I. D. Sicore
Ion Șoldea
Gr. Taușan (Petronius)
Dumitru Tătăroiu

cugetări și reflecții:

Ionuț Caragea
Alex Gregora
Gheorghe Grigurcu
Dan Puric

epigrame:

Grig.M.Dobreanu

caietele COLUMNA

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ

*Biserica de lemn din Hobița
ridicată de bunicul lui Constantin Brâncuși*

traduceri:

Paula Romanescu,
Victor Știr

grafică:

Florin Preda Dochinoiu

Politica noastră... afacerile noastre

Tudor Arghezi:

În țara noastră, politică face toată lumea. Din cel mai depărtat cătun, din mahalaua cea mai mizeră, până în centru, până la buricul universului, care-i Parlamentul român, se agită sau visează toți câți poartă o căciulă mai bună sau se pitesc sub o pălărie, după un pardesiu sau după un decret cu briliante.

Totuși uneori se găsesc și de ceilalți, oameni retrași din politică sau virgini de practicile ei și care n-au izbutit și nu izbutesc

să-și adapte sufletul și mintea felului de a simți și de a gândi „politic”.

Simpli spectatori, prin fața lor trece sarabanda politică, marea frescă mișcătoare a chefului administrativ.

De vreo zece zile încoace ziarele furnică de afaceri, de es-crocherii comise sub firme guvernamentale. În fiecare zi noi denunțuri se adaogă la colecția deja voluminoasă a ziarelor.

(continuare în pag. 6)

Cronică la cartea *Flori din părul veșniciei*

Vasile Ponea

De curând am intrat în posesia cărții de aforisme intitulată *Flori din părul veșniciei* publicată de scriitorul Ionuț Caragea. Cartea cuprinde 365 de aforisme, exact câte zile are anul - e și acesta deja un aforism.

De la început m-a surprins implicarea cu tenacitate în genul respectiv literar. Aș putea spune că l-am remarcat încă de când era în Canada.

Aforiștii sunt un fel de filosofi mai aparte, nu disecă ideile filosofice și nu le sugrumă în furtuni de cuvinte, ci pe cele edificate deja, le filtrează și scoate în evidență succint adevărul din ele, uneori chiar poetizându-le sau prezentându-le în paradox.

Ionuț Caragea este îndrăgostit de viață și mereu o înfrumusețează și o îmbogățește în iubire, o dorește transferată în viața veșnică, aceea *de după cortină*, unde adevărul primează, liniștește și înnobilează. Suntem siguri că Ionuț Caragea este plin de suflet și de aceea îl distribuie dezinteresat nouă prin toate paginile cărții. Autorul știe că ne naștem muritori și murim nemuritori.

În prezenta carte, ca un exces de zel cred, am întâlnit reflecții prea mult explicitate, ceea ce nu dă posibilitate cititorului să continue sugerarea esențială și astfel să devină coautorul reflecției respective, să o întregască. Pe autor îl încântă deosebit o serie de cuvinte, pe care le repetă în diverse ipostaze, cu obstinație chiar aș

zice, precum: umbra, veșnicia, sufletul, amintirea, lacrimile, sângele etc. Aceasta denotă o deosebită sensibilitate și smerenie. De exemplu pentru autor *umbra*, ce o întâlnim în cel puțin 30 de aforisme, este sau poate fi: *tăcută, deseori cântând la harpă, e funia clopotului tras pentru viață, e o aripă rănită, e plină de lanțuri, e o insectă, e o haină agățată în cuierul viselor, visează un timp de lumină, ce refuză să moară, e orfelinatul unui suflet, e o marcă, e cenușă, e un univers caracteristic, e o ladă de zestre, e o veșnicie de întuneric, e un câine Cerber, e ruina unei catedrale, un pansament negru pentru răni, e un fel de vis, o barcă de salvare, o scrisoare a nemuririi, o fărâșă de zid, e un pion de luptă, e pupila unui ochi fără odihnă, o pasăre mută care încearcă să prindă ultimul tren al apusului și pe toate acestea le transformă într-un soi de poezie filosofică.*

Autorul este convins că suntem constrânși permanent de politici – una canonică și alta haotică, iar minciuna trebuie să o scutim de scuturi.

Pentru aforistul Ionuț Caragea singurătatea și tăcerea sunt pline de metafore, hiperbole, parabole și alte figuri de stil ce pot naște poezia aforistică. Autorul păstorește cuvintele cu grijă și cu sfială pentru că le consideră *fințe vii*.

Exemplificăm cele menționate mai sus cu următoarea selecție de aforisme din carte.

Aforisme

de Ionuț Caragea

-Amintirea foșnește ca un lan de grâu prin care aleargă neobosit copilul din noi.

-Poetul e chirurgul care ajută noaptea să nască prin cezariană o minune de poezie.

-Chiar și visul visează să nu mai fie doar un vis.

-Pământul are vise magmatice care se înalță până la nori.

-Hârtia este mormântul unui copac necunoscut care împrumută numele unui poet încă în viață.

-Cuvântul e dalta cu care poetul sculpează chipul lui Dumnezeu în inima de piatră a lumii.

-Poezia este corabia unui vis care navighează pe infinitatea unei lacrimi.

-Noaptea e un mormânt în care stelele au fost îngropate de vii.

-Durerile sunt păsări înfometate care ciugulesc din propria noastră existență.

-Oasele sunt pergamente nedescăcute.

-Poetul folosește veninul șarpelui ca medicament pentru mușcătura iubirii.

- Unii oameni așteaptă timpul să-i așeze acolo unde le este locul, poetul așează timpul în locul

nemuririi sale.

-Speranța se îneacă în fântâna sufletului otrăvită cu iluzii obscene.

-Fumul viselor e un duh care împlinește doar dorințele umbrei.

-Orice piatră de pe albia râului secăt visează mângâierea apei.

-Orice floare dintr-un pahar visează pământul din care a fost smulsă.

-Orice fir de cenușă visează pe aripi de vânt focul din care s-a desprins.

-Orice curcubeu visează să dureze mai mult decât o mirare.

-Orice vulcan visează să acopere cu lavă toate păcatele lumii.

-Singura bucurie a mării sunt stelele căzătoare.

-Poetul trăiește lucid, inconștient și visând totodată.

-Poetul îl cheamă de Dumnezeu pentru sfințirea clipei.

-Inima și creierul sunt cremenea și amnarul cu care ne aprindem imaginația.

-Norul e o pagină albă pe care vântul dorește să-și scrie autobiografia.

-Lumea este un punct sub semnul întrebării. Iar semnul întrebării, un infinit care și-a întors privirea către punct.

-Nimicul își soarbe cafeaua printr-o gaură neagră.

-Când femeia începe să dea din coadă, nu imită câinele, ci șarpele cu clopoței.

-Ce paradox! Viteza muzicii trece prin melcul urechii.

-Fiecare bătaie de inimă este un vot la referendumul pentru aprobarea veșniciei.

-Rătăcim prin lanul de gânduri, purtând o cunună de vise.

-Gândul - un râu care trece prin defileul uitării.

-Omul trist intră adesea în greva tăcerii și numai inima lui e spărgătoare de grevă.

-Când am deschis o singură fereastră, fie că a fost inima, fie că a fost mintea, am fost fericit. Când le-am deschis pe-amândouă, m-a tras curentul...

-Fluviul inspirației are izvorul în cosmos. Dar are și afluenți plini de sânge.

-Conflictul cu răul din tine te poate însănătoși. Conflictul cu răul din lume te poate înnebuni.

-Putem zbura numai după ce carnea se spovedește sufletului.

-De ce bate inima? Fiindcă sare coarda timpului.

-Ipocritul te mângâie cu vorba și te asasează cu gândul. Singura modalitate de a scăpa de perfidul său atac este să apelezi la magia albă a unui surâs.

-Singurătatea este mai sănătoasă decât o prietenie în care a încolțit suspiciunea.

-E inutil să lungești o poezie când poezia respiră printr-un singur vers.

-Dragostea e picătura care dă culoare unui ocean de vise.

-În oceanul literaturii, caracatița varsă cerneală cu nemiluita fiindcă nu vrea ca peștișorul de aur să fie prins de pescarul amator.

-Paradisul - un tablou al fericirii veșnice agățat de cuiele răstignirii.

-Paradisul există și pe pământ. E spațiul intim dintre palmele rugăciunii.

-Într-o lacrimă se îneacă toate corăbiile iubirii. Dar inima continuă să tragă la rame în profunzimea sângelui.

-Într-un colț al sufletului meu va fi mereu iarnă. Și oamenii de zăpadă merită un paradis.

-Sufletul este o pasăre călătoare într-o colivie de sânge. O pasăre care vrea să-și întindă aripile în nemărginitul vis, o pasăre care ciugulește lumina și soarbe muzica astrelor printre zăbrele.

